

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Czechbonnie unit, a.s., v likvidaci**
sídlem Vojtěšská 211/6, Praha 1
zastoupená likvidátorem Ing. Zbyňkem Zibou

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025 č.j. 22246/25/5300-22441-711776

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Základ sporu a průběh daňového řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 19. 8. 2025, č.j. 22246/25/5300-22441-711776 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nazýván i správní orgán 1. stupně, nemá-li odlišení význam pro kontext odůvodnění), rozhodl o odvolání proti dvěma rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“), konkrétně proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 5. 1. 2024, č.j. 26205/24/2001-52523-107624, na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2020, kterým byla žalobkyni doměřena daň v tam uvedené výši a současně jí byla uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně, a proti dodatečnému platebnímu výměru na DPH za zdaňovací období únor 2021 ze dne 5. 1. 2024, č.j. 26262/24/2001-52523-107624, kterým byla žalobkyni doměřena daň v tam uvedené výši a současně uložena povinnost uhradit penále ve výši 20 % z doměřené daně (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“ či „dodatečné platební výměry“).

2. Správce daně dne 22. 9. 2021 vydal za zdaňovací období říjen 2020 až červen 2021 zajišťovací příkazy podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Domníval se totiž, že se žalobkyně účastnila obchodních řetězců, v nichž podvodným jednáním došlo k narušení daňové neutrality, o čemž dle existujících indicií žalobkyně věděla, nebo vědět měla a mohla.
3. Dne 5. 10. 2021 správce daně zahájil v rozsahu přijatých zdanitelných plnění daňovou kontrolu, po jejímž provedení uzavřel, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně jí uplatněného nároku na DPH. Konkrétně neprokázala, že plnění spočívající v třídících, pomocných a úklidových pracích či v obsluze vysokozdvizného vozíku skutečně a v tvrzeném rozsahu přijala od deklarovaných dodavatelů, společností MIXTRON s.r.o. (dále jen „MIXTRON“), Familyres s.r.o. (dále jen „Familyres“), LUBSTAR, a.s. (dále jen „LUBSTAR“) a NOVAKOIL s.r.o. (dále jen „NOVAKOIL“), případně od jiných osob v postavení plátce DPH. Správce daně proto vydal za jednotlivé měsíce v období října 2020 až června 2021 dodatečné platební výměry, a to včetně obou prvostupňových rozhodnutí.
4. Žalobkyně dodatečné platební výměry napadla odvoláním, které bylo rozhodnutím ze dne 13. 8. 2024, č.j. 25317/24/5300-22441-711776 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), zamítnuto a všechny dodatečné platební výměry potvrzeny. Proti prvnímu rozhodnutí žalovaného žalobkyně následně podala správní žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 4. 2025, č.j. 10 Af 17/2024-46, první rozhodnutí žalovaného částečně zrušil, a to v rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil dodatečné platební výměry za prosinec 2020 a únor 2021. Soud v rozsudku č.j. 10 Af 17/2024-46 shledal, že žalovaný opomněl přihlédnout k žalobkyni předloženým a pro věc relevantním daňovým dokladům za přijatá plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL za zdaňovací období prosince 2020 a února 2021. Věc tak žalovanému vrátil k dalšímu řízení a zavázal jej, aby žalobkyni předložené daňové doklady od uvedených společností řádně zhodnotil a následně posoudil, zda nárok žalobkyně na odpočet daně z těchto plnění byl oprávněný. Žalobkyně podala proti rozsudku č.j. 10 Af 17/2024-46 kasační stížnost, která byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 8. 2025, č.j. 1 Afs 85/2025-53, zamítnuta. NSS potvrdil názor městského soudu, že žalovaný nepochybil, když žalobkyni před zahájením daňové kontroly za předmětná zdaňovací období nevyzval k podání dodatečných daňových přiznání k DPH dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Nepřisvědčil ani druhé kasační námitce, že žalovaný a správce daně postupovali při hodnocení důkazů v rozporu s § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu.
5. V rámci odvolacího řízení po částečně zrušujícím rozsudku sp. zn. 10 Af 17/2024 žalovaný doplnil spisový materiál, když nahlédl do katastru nemovitostí a centrálního registru vozidel.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Poté žalobkyni dle § 115 odst. 2 daňového řádu seznámil s důkazním hodnocením žalobkyní předložených daňových dokladů k přijatým zdanitelným plněním od společností LUBSTAR a NOVAKOIL, z nichž žalobkyně odvozuje svůj nárok na odpočet v daném rozsahu za prosinec 2020 a únor 2021. Žalobkyni seznámil také se svým právním názorem, že z její strany doposud nebylo dostatečně prokázáno využití předmětných plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL v rámci její ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH, a vyzval ji, aby tak učinila. Současně žalobkyni vyzval, aby předložila či označila veškeré důkazy, které navrhuje v rámci odvolacího řízení doplnit. V reakci na toto seznámení žalobkyně navrhla důkaz spočívající ve svědeckých výpovědích několika osob, přičemž žalovaný k provedení těchto svědeckých výpovědí nepřistoupil a dle § 92 odst. 6 žalobkyni seznámil s důvody, které ho k neprovedení vedly.

6. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí shledal věcnou správnost závěrů správce daně, a proto odvolání jako nedůvodné zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. K totožným odvolacím námitkám jako v případě prvního rozhodování ve věci konstatoval, že tvrzení o nezákonnosti daňové kontroly z důvodu nezaslání výzvy podle § 145 odst. 2 daňového řádu není důvodné. Ačkoli správce daně disponoval informacemi nasvědčujícími možnému doměření daně, vzhledem k podezření na účast žalobkyně na transakcích stížených podvodem na DPH nebyl povinen takovou výzvu vydat. Námitky směřující proti hodnocení důkazů a rozsahu provedeného dokazování byly rovněž označeny za nedůvodné. Dle žalovaného správce daně vyhodnotil veškeré důkazy řádně a ve zprávě o daňové kontrole jasně popsal, které skutečnosti má za prokázané a které nikoli. Zatímco správce daně unesl své důkazní břemeno stran vznesených pochybností, žalobkyně neprokázala existenci ani rozsah tvrzených zdanitelných plnění a neoznačila žádného skutečného dodavatele v postavení plátce DPH.
7. Žalovaný neuznal ani dodatečně uplatněnou odvolací námitku, že přijatá zdanitelná plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL představují nárok na odpočet DPH, protože předměty těchto plnění, konkrétně různé druhy olejů a technických kapalin, žalobkyně využila jako režijní náklady související s poskytováním plnění jejím odběratelům. Žalobkyně k prokázání tohoto tvrzení navrhla pouze několik svědeckých výpovědí, jejichž provedení žalovaný považoval s ohledem na nulovou výpovědní hodnotu za nadbytečné, některé svědky žalobkyně navíc ani řádně neidentifikovala. Žalovaný tak všechny odvolací námitky, vyjma dílčího procesního pochybení při doručení dodatečných platebních výměrů, kde neshledal vliv na zákonnost rozhodnutí, vyhodnotil jako nedůvodné.

Obsah žaloby

8. Žalobkyně vznáší celkem sedm žalobních námitek.
9. První žalobní námitkou žalobkyně namítá nezákonnost zahájení daňové kontroly, ke které správce daně přistoupil, aniž by žalobkyni předtím vyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Podle ní tak správce daně porušil zásady proporcionality a subsidiarity zakotvené v daňovém řádu. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, č.j. 7 Afs 10/2011-91, z něhož dovozuje, že kontrola nemůže být bez důvodných pochybností o správnosti tvrzení daňového subjektu prvním úkonem v řízení.
10. Druhou námitkou žalobkyně poukazuje na nedostatečné zjištění skutkového stavu. Uvádí, že oba správní orgány porušily § 92 odst. 2 daňového řádu, když neprovedly jí navržené důkazy, zejména svědecké výsledky a místní šetření, aniž by tento postup náležitě odůvodnily. S odkazem na § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu dodává, že správně daně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neprokázal nevěrohodnost jejich účetních dokladů. Jí předložené důkazy (rámcové smlouvy, daňové doklady, výdajové pokladní doklady a další listiny potvrzující uskutečnění přijatých plnění) pak správní orgány hodnotily jednostranně, v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a zásadou materiální pravdy.

11. Třetí námitkou žalobkyně žalovanému vytýká, že nesprávně posoudil její nárok na odpočet DPH u plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL, které žalobkyně využívala pro svou ekonomickou činnost ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalovaný se podle ní nedostatečně vypořádal s její argumentací a nevysvětlil, proč má tyto nároky za neprokázané, nerespektoval také právní názor městského soudu vyslovený v rozsudku sp. zn. 10 Af 17/2024, když nárok na odpočet DPH bez dalšího odmítl.
12. Čtvrtou žalobní námitkou se žalobkyně vymezuje vůči způsobu, kterým správce daně hodnotil důkazy u plnění od společností MIXTRON a Familyres. Správce daně v rozporu s ustálenou judikaturou NSS, např. s rozsudkem ze dne 22. 6. 2022, č.j. 5 Afs 215/2019-56, neprokázal neexistenci plnění, žalovaný nesprávně aplikoval § 72 a § 73 zákona o DPH. Žalobkyně má za to, že dle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), konkrétně podle rozsudků ve věci C-146/05, *Collée* nebo C-277/14 *PPUH Stehcamp*, nelze případné formální nedostatky jejich dokladů automaticky považovat za důvod k odepření nároku na odpočet, když bylo prokázáno, že k plnění fakticky došlo.
13. Pátou námitkou žalobkyně poukazuje na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, které je podle ní v rozporu s rozsudkem NSS č.j. 1 Afs 60/2019-31; neobsahuje totiž úvahy o skutkových a právních důvodech, pro které žalovaný nárok na odpočet DPH neuznal.
14. Šestá žalobní námitka se týká porušení zásad legitimního očekávání, rovnosti a právní jistoty, kterého se žalovaný dopustil, když se neodůvodněně odchýlil od ustálené praxe, v níž v obdobných případech nárok na odpočet DPH rozdílně od případu žalobkyně uznal.
15. Sedmou námitkou se žalobkyně vymezuje vůči nepřiměřené výši doměřené daně a uloženého dvacetiprocentního penále, které s ohledem na to, že se nachází v likvidaci a současně během daňového řízení spolupracovala, považuje za nepřípustný zásah do svých majetkových práv.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

16. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, vzhledem k podobnosti žalobních a odvolacích námitek se věcně vyjádřil obdobně jako v napadeném rozhodnutí.
17. Stran nevydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání před zahájením daňové kontroly odkázal na body 78 až 81 napadeného rozhodnutí, v nichž prakticky totožnou námitku žalobkyně věcně vypořádal. Správnost postupu správce daně pak byla potvrzena v bodech 18 až 32 rozsudku NSS sp. zn 1 Afs 85/2025. K žalobní námitce o neúplném zjištění skutkového stavu žalovaný sdělil, že veškeré pochybnosti správce daně byly vyjádřeny kvalifikovaně a dokazování provedeno řádně; žádná ze svědeckých výpovědí neosvědčila, že by žalobkyně od deklarováných dodavatelů, popř. jiných osob v postavení plátce DPH, přijala plnění, a to ani v deklarováném rozsahu. Svědci přitom často neměli o tvrzené spolupráci se žalobkyní povědomí nebo ji přímo popřeli. Žalovaný také odmítl, že by plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL nesprávně posoudil, neboť žalobkyně nepředložila jediný relevantní důkaz prokazující jejich využití v rámci své ekonomické

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

činnosti. Pouhé tvrzení, že se jedná o režijní náklady bez vazby na konkrétní techniku, nebylo podle žalovaného způsobilé pochybnosti vyvrátit.

18. Ve vztahu k námitce nesprávného hodnocení důkazů k plnění od společností MIXTRON a Familyres žalovaný zdůraznil, že správce daně nebyl povinen prokazovat neexistenci plnění. Postačovalo, že žalovaný unesl své důkazní břemeno vyjádřením vážných a důvodných pochyb o tom, jak k plnění došlo. Poukázal přitom na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Af 17/2024, který ve vztahu k důkaznímu břemenu stran plnění od těchto společností konstatoval, že to byla žalobkyně, která pochybnosti žalovaného nerozptýlila a své důkazní břemeno neunesla. V rozsahu kasační námitky týkající se toliko plnění od společnosti MIXTRON byl tento závěr také potvrzen v rozsudkem NSS sp. zn. 1 Afs 85/2025. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný podotkl, že napadené rozhodnutí je zcela srozumitelné, obsahuje jasné skutkové i právní úvahy a umožňuje soudní přezkum. Pokud jde o tvrzené porušení legitimního očekávání, žalovaný upozornil, že žalobkyně nevedla žádné konkrétní srovnatelné případy, navíc je třeba každý případ posuzovat samostatně podle prokázaného skutkového stavu. Konečně k námitce nepřiměřenosti žalovaný uvedl, že doměření daně i penále vyplývá přímo ze zákona, nelze je modifikovat podle okolností, a zásah do majetkové sféry daňového subjektu představuje přirozený důsledek zákonného výkonu správy daní. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu nesdělili, že trvají na nařízení jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy na rámec toho, co plyne ze správního spisu. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správních spisů, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu.
21. Pro úplnost městský soud uvádí, že žalobkyně v podané žalobě navrhla provést k důkazům jednak napadené rozhodnutí a prvostupňová rozhodnutí, a jednak důkazy, které bez bližšího upřesnění označila jako „*daňové doklady, smlouvy a účetní doklady k plněním LUBSTAR, NOVAKOIL, MIXTRON a Familyres, výslech navržených svědků, účetní evidence žalobce, znalecký posudek z oblasti účetnictví, bude-li soud považovat za potřebné.*“ K tomu je vhodné zdůraznit, že žalobkyně zmínila jednotlivé důkazy pouze obecně a navíc souhrnně v samém závěru žaloby; chybí tak přesné vymezení důkazů a provázanost mezi skutkovými tvrzeními a navrženými důkazy. Soud je toho názoru, že za situace, kdy žalobkyně důkazy blíže nspecifikovala a ani nevedla, jaká svá tvrzení míní jednotlivými důkazy prokázat, není povinen tuto neurčitost sám odstraňovat.
22. K navrženým listinným důkazům soud doplňuje, že listiny, které jsou součástí správního spisu, jako prvostupňové a napadené rozhodnutí, daňové doklady, smlouvy a účetní doklady k zpochybněným plněním, soud neprovádí k důkazům, neboť obsahem správního spisu se nedokazuje; soud z něj vychází. K navrženým výslechům svědků soud poznamenává, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobkyně navrhla výsledky svědků již v daňovém řízení, a žalovaný správně konstatoval nízkou vypovídací potenci, jakož i skutečnost, že ve vztahu k některým svědkům žalobkyně v rozporu s § 92 odst. 6 daňového řádu neposkytla žádné identifikační údaje. Soud neshledal důvod, pro který by měl zaujmout ve vztahu k těmto důkazním návrhům vzneseným v odvolacím řízení jiné stanovisko. K důkazním návrhům účetní evidencí žalobkyně a znaleckým posudkem z oblasti účetnictví soud zdůrazňuje, že řízení před soudem v této věci je řízením přezkumným, kde soud mimo jiné přezkoumává, zda žalobkyně v příslušném daňovém řízení unesla své důkazní břemeno. Soud proto nemůže v tomto směru nahrazovat řízení před správním orgánem a provádět dokazování, které mohlo být provedeno ve správním řízení. Žalobkyně tak nemůže svoji procesní situaci v daňovém řízení vylepšit až v řízení soudním. Jinými slovy, bylo na žalobkyni, aby skutečnosti, které chce v řízení před soudem prokázat, prokázala již v daňovém řízení. Pokud tak neučinila, je nepřijatelné, aby tak po skončení daňového řízení činila dodatečně v řízení před správním soudem (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, publ. pod č. 1906/2009 Sb. NSS).

23. K samotnému posouzení žaloby soud nejprve považuje za vhodné konstatovat, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobkyně je v žalobě uvést jí spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. Úkolem soudu tak není za žalobkyni její argumentaci domýšlet, k tomu není povinen, ani oprávněn. V takovém případě by totiž přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by na sebe roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
24. Dále městský soud uvádí, že na rozhodnutí obou správních orgánů hleděl v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů jako na jeden celek, kdy případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mohl zhojit žalovaný (obdobně rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2012, č.j. 6 Ads 134/2012-47).
25. Městský soud rovněž předesílá, že v posuzované věci přihlédl k výše odkazovanému rozsudku zdejšího soudu č.j. 10 Af 17/2024-46, kdy správnost v něm obsažených závěrů v rozsahu kasačních námitek potvrdil NSS rozsudkem č.j. 1 Afs 85/2025-53. Městský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem odklonit. Ze závěrů obou odkazovaných rozsudků tudíž soud při odůvodnění rozhodnutí v nyní posuzované věci vychází.
26. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí následující.
27. Z logiky věci soud nejprve přistoupil k vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která je vznesena v rámci páté žalobní námitky. Žalobkyně v ní namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu absence úvah o tom, jaké skutkové a právní důvody vedly žalovaného k tomu, že nárok žalobkyně na odpočet DPH neuznal. Městský soud takovou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Napadené rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňuje a netrpí žádnými vadami, které by měly vliv na jejich přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by měly vést k jeho zrušení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých skutečností vyšel a jak věc posoudil po právní stránce. Jeho úvahy jsou jednoznačně formulované. Žalovaný také dostatečným způsobem reagoval na námitky žalobkyně, řádně se s nimi v odůvodnění rozhodnutí vypořádal. Vzhledem k naprosté obecnosti páté žalobní námitky soud nemá, co by k ní více

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dodal, a uzavírá, že ji shledává nedůvodnou. Pro úplnost soud poznamenává, že nemohl vyjít z odkazu žalobkyně na rozsudek NSS č.j. 1 Afs 60/2019-31, neboť v tomto případě žalobkyně učinila odkaz na neexistující rozhodnutí (uvedené č.j. není dohledatelné mezi judikaturou NSS).

28. Následně se soud zabýval žalobními námitkami nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
29. K první žalobní námitce týkající se nesprávnosti postupu správce daně, který před zahájením daňové kontroly žalobkyni nevyzval k podání dodatečných daňových přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu, městský soud konstatuje, že námitka již byla vznesena v odvolacím řízení, kde ji žalovaný vypořádal. Žalobkyně se pak v podané žalobě omezila na zopakování námítky, aniž by uvedla, které konkrétní závěry žalovaného pokládá za nedostatečné, nezákonné či nesprávné. Soud proto s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobným způsobem a s odkazem na konkrétní judikaturu NSS vysvětlil, že správce daně ještě před zahájením daňové kontroly identifikoval v předmětných zdaňovacích obdobích účast žalobkyně v transakčních řetězcích, v nichž podvodným jednáním došlo k narušení daňové neutrality, přičemž o této skutečnosti žalobkyně věděla nebo minimálně vědět měla a mohla. Žalobkyně byla o tomto podezření informována prostřednictvím odůvodnění zajišťovacích příkazů, vydaných správcem daně za předmětná zdaňovací období. Správce daně tak dospěl ke správnému názoru, že je v daném případě naplněna jedna z judikatorně vymezených výjimek, která správcem daně umožňuje upustit od vydání výzvy k podání dodatečných daňových přiznání dle § 145 odst. 2 daňového řádu (viz body 79 až 81 napadeného rozhodnutí). Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí případně odkázal na skutečnost, že správnost tohoto postupu již aproboval městský soud v bodech 13 až 19 rozsudku sp. zn. 10 Af 17/2024 a také NSS v bodech 18 až 28 rozsudku sp. zn. 1 Afs 85/2025. Soud je tak toho názoru, že se žalobkyni na tuto opakovanou námitku dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, odkazuje soud v plném rozsahu na výše uvedené body napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné, ztotožňuje se s nimi a bere je za své. Soud tak shrnuje, že ani v nyní posuzovaném případě není první žalobní námitka důvodná.
30. K druhé žalobní námitce, že oba správní orgány v rozporu se zásadami volného hodnocení důkazů a materiální pravdy provedly svévolnou, řádně neodůvodněnou selekci žalobkyní navržených důkazů (konkrétně neprovedením výslechů jí navržených svědků a místního šetření), a že provedené důkazy nesprávně hodnotily, soud konstatuje, že vznesená námitka se vzhledem k její obecnosti nachází na samé hranici projednatelnosti. Proto se k ní soud vyjádří pouze stručně.
31. K namítanému neprovedení výslechů (žalobkyní blíže neurčených) svědků a místního šetření soud uvádí, že žalovaný v bodech 74 a 75 napadeného rozhodnutí žalobkyni řádným způsobem ozřejmil důvody, které ho k neprovedení dodatečně navržených svědeckých výpovědí vedly. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaný zachoval procesní postup dle § 92 odst. 6 daňového řádu, když v bodu 76 napadeného rozhodnutí žalobkyni sdělil důvody neprovedení svědeckých výpovědí. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje s názorem žalovaného, že výslech úředních osob, které celých osm měsíců po přijetí zdanitelného plnění provedly na určité adrese místní šetření, nemůže logicky přijetí a rozsah takových plnění nikterak prokázat. Stejně tak nelze přirozeně provést výslech svědků, k nimž žalobkyně neuvedla žádné identifikační a kontaktní údaje. Ve vztahu k místním šetřením se pak žalovaný vyjádřil v bodě 37 napadeného rozhodnutí; s odkazem na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jednotlivé části zprávy o daňové kontrole a úřední záznam ze dne 18. 4. 2024, dostatečným způsobem ozřejmil, že místní šetření sice ve vztahu ke společnostem MIXTRON a Familyres provedena byla, jejich realizací však bylo zjištěno, že sídla obou společností jsou pouze virtuální. Ze živnostenského rejstříku navíc žalovaný zjistil, že tyto společnosti nemají provozovny na žádných jiných adresách. Není tedy pravdou, že by neprovedení navržených důkazů nebylo řádně odůvodněno. Ve vztahu k místním šetřením soud shrnuje, že ta provedena byla, rozsah jejich realizace však byl omezen skutečností, že obě společnosti měly pouze virtuální sídla.

32. K druhé části námitky o jednostranném hodnocení žalobkyní předložených listinných důkazů soud nemůže jinak než konstatovat, že námitka pro svoji nekonkrétnost nesplňuje požadavky na její projednání ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Na této skutečnosti přitom nemění ani obecný výčet druhů žalobkyní předložených listin. Proto k této části námitky městský soud pouze obecně uvádí, že se žalovaný vypořádal s veškerými důkazy, a to zcela řádným způsobem. Všechny listinné důkazy získané žalovaným v průběhu řízení byly žalovaným vyhodnoceny. Tato hodnocení pak byla učiněna jednotlivě i v souladu s ostatními důkazy. Žádný z listinných důkazů nebyl upřednostněn před jiným, žádný nebyl opomenut, tvrzení žalobkyně o jednostrannosti provedení hodnocení tak nemá oporu ve správním spisu a je v dostatečném detailu vyvráceno obsahem napadeného rozhodnutí, kde žalovaný listinné důkazy předložené žalobkyní v průběhu odvolacího řízení popisuje a podrobně je hodnotí (viz body 33 až 35, 57 až 59, 62 až 64, 66 až 70 napadeného rozhodnutí). Soud tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a shrnuje, že žalovaný postupoval v souladu s požadavkem správného zjištění a stanovení daně (§ 1 odst. 2 daňového řádu) a přihlédl ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1, část věty za středníkem daňového řádu). S ohledem na rozložení důkazních břemen v daňovém řízení bylo pouze na žalobkyni, aby zajistila věrohodné důkazní prostředky odpovídající povaze zdanitelného plnění (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2008, č.j. 9 Afs 210/2007-59), kterými bude v případě potřeby možné uskutečnění zdanitelných plnění prokázat.
33. Domnívá-li se žalobkyně, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, pak soud tento názor nesdílí a odkazuje zejména na body 33 až 39 a dále pak na body 42 až 49, 53, 61 až 64 a 69 až 70 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný v nich popsal zjištěný skutkový stav, konkretizoval důkazy, ze kterých vyšel, rozvedl, jak tyto důkazy hodnotil, zdůvodnil, proč nepovažoval za relevantní provést některé z navrhovaných důkazních prostředků. Soud je přesvědčen, že žalovaný zjistil skutkový stav správně, jednotlivá zjištění mají oporu ve spisu. Žalovaný do detailu vysvětlil, v čem spočívaly jeho prvotní pochybnosti, a proč dle jeho názoru žalobkyně neprokázala, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak bylo žalobkyní deklarováno. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně podrobně a věcně správně vypořádal odvolacími námitkami, které brojí proti závěrům neunesení důkazního břemene žalobkyní a o unesení důkazního břemene žalovaným, v této souvislosti žalovaný objasnil i principy rozložení důkazních břemen v daňovém řízení, své závěry podložil právní úpravou i relevantní judikaturou. Ani druhá žalobní námitka tak není důvodná.
34. Žalobkyně třetí námitkou brojí proti nesprávnému posouzení nároku na odpočet DPH u plnění, která přijala od společností LUBSTAR a NOVAKOIL. Je přesvědčena, že žalovaný nerespektoval právní názor obsažený v rozsudku sp. zn. 10 Af 17/2024, když bez dalšího její nárok na odpočet DPH odmítl. Žalovaný se podle ní nevypořádal s argumentací týkající

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

se využití těchto plnění pro ekonomickou činnost žalobkyně a nevysvětlil, jak dospěl k tomu, že žalobkyně povahu těchto plnění neprokázala.

35. K tomu soud především odkazuje na body 29 a 30 rozsudku sp. zn. 10 Af 17/2024, kde Městský soud v Praze konstatoval, že žalovaný pochybil, když se odmítl zabývat žalobkyní v odvolacím řízení předloženými daňovými doklady za zdaňovací období prosince 2020 a února 2021, které měly dle žalobkyně prokázat, že nárok na odpočet DPH za plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL uplatnila důvodně. Soud tak žalovaného zavázal, aby tyto daňové doklady ve světle oprávněnosti nároku žalobkyně na odpočet DPH z těchto plnění řádně zhodnotil. Tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí dostal, když obsah předmětných daňových dokladů posoudil (viz bod 67 a tabulku obsaženou v bodě 69 napadeného rozhodnutí) a následně řádným způsobem osvětlil, jak k závěru o neprokázání přijatých plnění jako režijních nákladů dospěl (viz body 66 až 77 a 91 napadeného rozhodnutí). Soud se ztotožňuje s jeho názorem, že žalobkyně sice předložením daňových dokladů splnila formální podmínku pro uplatnění nároku na odpočet daně podle § 73 odst. 1 zákona o DPH, nesplnila už však podmínku materiální. Neprokázala totiž, že plnění od společností skutečně přijala a využila v rámci své ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Předmětem plnění přijatých od dodavatelů LUBSTAR a NOVAKOIL tvořilo dle předložených daňových dokladů celkem 3.691 litrů různých druhů olejů určených k mazání převodovek či hydraulických či motorových olejů, 115 litrů nemrznoucí chladicí kapaliny, 25 litrů kapaliny do ostříkovačů a 6 litrů čističe brzd. Žalovaný v návaznosti na povahu a množství takových plnění důsledně popsal, proč žalobkyně svá tvrzení, že předměty plnění využila k provozu motorových vozidel využívaných v rámci své ekonomické činnosti, nikterak neprokázala; v předmětném zdaňovacím období vlastnila pouze jeden skútr, jehož provoz a užití deklarovaných plnění v souvislosti s ním nikterak nedoložila, nepředložila ani žádné důkazy, kterými by prokázala využití dalších vozidel na základě jiných právních důvodů.
36. Žalovaný řádně odůvodnil, proč pro absenci jakýchkoliv důkazů nepřisvědčil ani jejímu tvrzení, že zboží přijaté od společností LUBSTAR a NOVAKOIL dodala svému jedinému odběrateli, společnosti TIMIDUS, a. s. (dále jen „TIMIDUS“). Řádně a v dostatečném detailu také zdůvodnil, proč nepřisvědčil ani dodatečnému tvrzení žalobkyně, že plnění používala k provozu a údržbě techniky využívané k poskytování plnění (pomocných prací), které od ní odebírala společnost TIMIDUS, popř. další subjekty. Žalobkyně ani toto své tvrzení nepodložila žádnými relevantními důkazy o tom, že vlastní či využívá stroje a techniku, na jejichž provoz využívá zboží představující zdanitelné plnění od společností LUBSTAR a NOVAKOIL. Žalovaný též v dostatečném detailu vysvětlil, proč k prokázání tvrzení o využívání strojů, techniky a dalších zařízení v rámci ekonomické činnosti žalobkyně neprovedl jí navržené výslechy zaměstnanců správce daně (viz bod 74 napadeného rozhodnutí), stejně jako osob, které prováděly údržbu a manipulaci s technikou, pro jejíž provoz byla plnění od dodavatelů LUBSTAR a NOVAKOIL spotřebována (viz bod 75 napadeného rozhodnutí). Zatímco v prvním případě s odkazem na relevantní judikaturu a časovou diskrepanci mezi posuzovaným zdanitelným plněním a datem místního šetření realizovaného navrženými svědky konstatoval nedostatečnou vypovídací potenci, v případě svědků manipulujících s technikou žalovaný výslech neprovedl, protože žalobkyně jednoduše neposkytla potřebné údaje pro jejich identifikaci. Současně o tomto neprovedení v souladu s § 92 odst. 6 daňového řádu žalobkyni vyrozuměl. Žalovaný pak s ohledem na výše uvedené dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek vzniku nároku na odpočet, když existenci přímé a bezprostřední

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

souvislosti mezi přijatými zdanitelnými plněními od společností LUBSTAR a NOVAKOIL a zdanitelnými plněními, které žalobkyně uskutečnila, čímž neunesla své důkazní břemeno a neprokázala, že přijatá zdanitelná plnění využila v rámci své ekonomické činnosti ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH, tedy že jí nenáleží nárok na odpočet daně v uplatněné výši (srov. bod 77 a 91 napadeného rozhodnutí). K tomu soud dodává, že to byla žalobkyně, kterou tížilo důkazní břemeno stran oprávněnosti nároku na odpočet, poté, co žalovaný vyjádřil důvodné pochybnosti o dosavadních tvrzeních žalobkyně. Prakticky úplnou absenci relevantních důkazních prostředků z její strany pak nelze klást k tíži žalovanému. Ani třetí žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

37. Čtvrtá žalobní námitka se týká mechanického hodnocení důkazů u plnění od společností MIXTRON a Familyres, kdy měl žalovaný neunesení důkazního břemene vyvodit pouze z formálních nedostatků žalobkyní předložených dokladů, což je dle žalobkyně v rozporu s rozsudky C-146/05 *Collée* a C-277/14 *PPUH Stebcemp* a rozsudkem NSS ze dne 22. 6. 2022, sp. zn. 5 Afs 215/2019.
38. Pokud žalobkyně tvrdí, že žalovaný provedené dokazování hodnotil selektivně a nesprávně, nemá toto tvrzení oporu ve správním spis. Naopak, veškeré závěry učiněné správcem daně a žalovaným ohledně provedení dokazování jsou podloženy obsahem spisového materiálu; s jejich hodnocením se soud ztotožňuje. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobněji věnoval nedostatkům v podpisech na dokladech a hotovostním platbám. Ve vztahu k podpisům žalovaný vysvětlil, že nejde o pouhý formální nedostatek, naopak seznal, že se jedná o indikaci pochybností o tom, kdo doklady a rámcové smlouvy vůbec vystavil a zda se na transakcích podílely osoby oprávněné jednat za společnosti MIXTRON a Familyres. Logicky a věcně správně žalovaný postupoval i ve vztahu k hotovostním platbám, které měla žalobkyně v řádech milionů korun realizovat vůči svým dodavatelům MIXTRON a Familyres; zohlednil mimo jiné rozpor s ujednáním o bezhotovostní úhradě, skutečnost, že obchodní praxe žalobkyně byla postavena naopak na bezhotovostním úhradách. Na základě výdajových dokladů žalovaný zjistil, že žalobkyně úhradu realizovala opožděně, úrok nebyl vymáhán, platby byly účelově rozděleny s ohledem na zákonný limit pro hotovostní úhrady. Ani žádná z provedených svědeckých výpovědí nepřinesla konkrétnější poznatky o tom, jak skutečně sporná plnění probíhala, kdo fakticky zboží či služby žalobkyni dodal, a nevyjasnila ani to, v jakém rozsahu byly žalobkyni poskytnuty spediční služby či úklidové práce. Provedené dokazování tak pouze prohlubovalo pochybnosti správce daně, aniž by přineslo jakoukoli indicii o tom, že by skutečný dodavatel sporných plnění byl v postavení plátce DPH, natož pak aby toto postavení s jistotou prokázal.
39. Za stěžejní soud považuje skutečnost, že správce daně a žalovaný po provedení dokazování poukázali na celou sérii pochybností, které u nich oprávněně vyvolaly pochybnosti o tom, zda a jaké povahy a jakém rozsahu žalobkyně plnění od společností MIXTRON a Familyres, skutečně přijala. Není tedy pravdou, že by žalovaný své závěry opřel výlučně o formální vady, svůj závěr řádně dovodil na základě celého souboru materiálních okolností, včetně nekonkrétních předmětů plnění vykazovaných na daňových dokladech odlišně od jejich označení v rámcových smlouvách mezi žalobkyní a dodavatelem a včetně absence dílčích smluv o dílo (bod 33 napadeného rozhodnutí), zcela chybějících důkazů o realizaci služeb, odmítnutí jakékoli součinnosti ze strany žalobkyniných dodavatelů (bod 36 tamtéž) neexistenci jejich zázemí, zaměstnanců či provozoven (viz bod 37 tamtéž) a dalších zásadních nesrovnalostí. V tomto kontextu byl postup žalovaného plně v souladu s § 72 a § 73 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

o DPH i judikaturou NSS, neboť pochybnosti dalece přesahovaly rovinu formalit a ve svém souhrnu vytvořily bytelný základ pro pochybnosti, zda žalobkyně deklarovaná plnění skutečně od společností MIXTRON a Familyres v předmětném zdaňovacím období přijala. Vyvozuje-li žalobkyně z rozsudků SDEU ve věcech C-146/05 *Collée* a C-277/14 *PPUH Stebcemp*, že pokud je plnění fakticky prokázáno, nelze nárok na odpočet daně odepřít pro pouhé formální nedostatky, pak je její závěr sice v obecné rovině správný, ale pro její případ nepřiléhavý.

40. Zatímco první z citovaných rozsudků nepovažuje soud pro rozdílný skutkový základ za případný, v případě C-277/14 lze sice vyzorovat určité podobnosti s případem žalobkyně, neboť daňovému subjektu měla být v této věci poskytována plnění dodavatelem, u něhož, stejně jako u společností MIXTRON a Familyres, vyvstaly pochybnosti týkající se jeho schopnosti plnění skutečně dodat. Mimo jiné proto, že stejně jako v případě dodavatelů žalobkyně i jeho sídlo fakticky neumožňovalo realizovat jakoukoliv hospodářskou činnost, byl nekontaktní a řádně neplnil své daňové povinnosti. SDEU sice konstatoval, že z faktického stavu sídla dodavatele, z následné nemožnosti jej v rámci správních řízení správcem daně kontaktovat, jakož i pro neplnění jejích daňových povinností, nelze bez dalšího vyvodit, že nárok na odpočet DPH může být odepřen (srov. body 35 až 36 a 40 výše uvedeného rozsudku). V daném případě bylo ale v původním řízení před vnitrostátním soudem postaveno najisto, že daňový subjekt za přijaté plnění skutečně zaplatil (srov. body 45 a 46 tamtéž), byť plnění ve skutečnosti poskytl jiný, neidentifikovatelný dodavatel než ten, který byl uveden na fakturách. To ale není případ žalobkyně – žalovaný v bodě 35 jednak řádně popsal své pochybnosti o tom, zda žalobkyně za plnění skutečně společností MIXTRON a Familyres skutečně zaplatila, navíc v daňovém řízení vznikly nejen pochybnosti ve vztahu ke schopnosti konkrétních dodavatelů plnění dodat, ale zejména vážné pochybnosti o samotné povaze a rozsahu těchto plnění. Soud tedy uzavírá, že se žalobkyně nemůže dovolávat závěrů SDEU judikatury upřednostňující materiální stav věci, když v jejím případě není splněna podmínka týkající se faktického prokázání plnění.
41. K odkazu žalobkyně na rozsudek sp. zn. 5 Afs 215/2019 soud uvádí, že jeho závěry a skutková podobnost posuzovaného případu naopak podporují závěr o zákonnosti postupu žalovaného. Uvedený rozsudek totiž správci daně neukládá povinnost prokazovat neexistenci plnění samostatně *a priori*, nejprve musí identifikovat vážné a důvodné pochybnosti, a teprve poté se důkazní břemeno přesouvá na daňový subjekt. Jak vyplývá z bodů 33 až 39 napadeného rozhodnutí, žalovaný v posuzované věci, stejně jako ve výše uvedené věci posuzované NSS, unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, když podrobně popsal celou řadu zásadních nesrovnalostí, které objektivně zpochybňují faktickou realizaci plnění: jednalo se přitom o extrémně neurčité vymezení služeb poskytnutých společnostmi MIXTRON a Familyres, chybějící objednávky, předávací protokoly a jakékoli jiné doklady o faktickém provedení prací; diametrálně odlišné podpisy na dokladech i rámcových smlouvách obou společností; hotovostní platby odporující ujednáním i obchodní praxi žalobkyně; neexistenci zaměstnanců, provozoven i materiálního zázemí těchto žalobkyniných dodavatelů; jejich odmítnutí součinnosti; a skutečnost, že dodavatelé nevykázali žádná přijatá plnění, jež by jim umožnila deklarované služby poskytnout. Těmito konkrétními, věcně podloženými okolnostmi žalovaný prokázal vznik vážných a důvodných pochybností; bylo tedy na žalobkyni, aby existenci plnění doložila. Žalovanému nelze klást k tíži, že tak neučinila, neboť jeho postup zcela odpovídal pravidlům rozložení důkazního břemene. Čtvrtá žalobní námitka tedy není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

42. Šestá žalobní námitka se týká porušení zásady legitimního očekávání. K tomu je třeba zdůraznit, že břemeno tvrzení v řízení o žalobě ve správním soudnictví leží zásadně na žalobci. Žalobkyně tak svým zcela obecným tvrzením, že v obdobných případech žalovaný nárok na odpočet naopak uznal, zcela rezignovala na tvrzení, natož osvědčení (alespoň na určitém kvalifikovaném vzorku případů), že existuje odlišná praxe rozhodování správních orgánů v druhově srovnatelných věcech (k tomu srov. např. bod 26 rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2021, č.j. 2 As 56/2020-46). Pro úplnou absenci skutkově individualizovaného základu této námitky (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58) tak zdejší soud pouze ve stručnosti konstatuje, že ani šestou žalobní námitku neshledal důvodnou.
43. V sedmé žalobní námitce žalobkyně namítá, že doměření daně a uložení penále ve výši 20 % je s ohledem na spolupráci žalobkyně a její likvidaci nepřiměřené a představuje nepřípustný zásah do jejích majetkových práv. Soud k tomu předně uvádí, že doměření daně podle § 143 daňového řádu je otázkou hmotného posouzení skutkového stavu; procesní postoje žalobkyně, tedy ani její tvrzená, blíže nekonkretizovaná součinnost, není způsobilá ovlivnit samotné doměření daně. Dvacetiprocentní výše penále z doměřené daně, která byla dodatečnými platebními výměry žalobkyni stanovena, pak odpovídá její zákonem aprobované výši dle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Žalovaný ani správce daně nemohou výši penále z vlastní vůle snižovat, prominout (byť pouze částečně) jej lze pouze postupem dle § 259a daňového řádu, a to na žádost žalobkyně. Postup a splnění podmínek dle § 259a daňového řádu však žalobkyně žádným způsobem nenamítá, její obecná námitka o nepřiměřené výši uloženého penále je tak bezdůvodná. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na skutečnost, že kusé zdůvodnění žaloby předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku, a tedy i obecnost vypořádání obecně uplatněné žalobní námitky (srov. bod 12 rozsudku NSS ze dne 3. 7. 2018, č.j. 7 As 102/2018-25). Soud tedy s ohledem na stručnost žalobní námitky ani v tomto případě nepřistoupil k podrobnějšímu vypořádání. Nelze tak než konstatovat, že sedmá žalobní námitka není důvodná.

Závěr a náklady řízení

44. Soud tak uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako bezdůvodnou.
45. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. března 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu